

שמי ים התיכון
כשחיוור היה הליל
לטיול יצאנו אנשים טובים באמצע הדרך
במטוס סילון שממריא למרומים אל התחנה הראשונה, קובה.

בקובה כנראה שהשחור רצה להראות
כלבן והלבן להראות כמו שחור וכן, הופתענו מכמות הלבנים.
ראינו שלל דברים יפים
את בית הטבק וגילגול הסיגרים, ערים כפרים תצפיות ואנדרטאות של מפורסמים כמו חוסה מרטין וצ'ה
גווארה.

שמענו על תרבות המקום ועל ההיסטוריה של המדינה.
טעמנו מזה (room) ומזה (פינה קולדה)
וגם חווינו נסיעה במכוניות של פעם.
האוטו שלנו אגב היה בצבע אדום.
כך כל יום, כשהדרך ארוכה היא ורבה, רבת תוכן עניין והפתעות.
ביקרנו בכפר אינדיאני וזכינו מהם למופע. בבית הכנסת עלינו לספר התורה ובבית הקברות ביקרנו את
החשובים שבמדינה.

התרעננו בבריכה טבעית במערת שבתאי שם לו יכולנו היינו נשארים עד בלי די.
והמוזיקה, וואו, ללב היא חודרת

מדליקה את כל הנשמות, ומתחשק לעוף באוויר מעלה מעלה...

סרגיי, עוד לא תמו כל פלאיך

ואנו כבר בקוסטה ריקה התחנה השנייה.

בוקר, עולה שוב הבוקר.

גם כאן השבוע מתחיל מוקדם מהרגיל

הגשם מצליף בנו ללא רחמים ואנו

תוהים האם מחר נפליגה בסירות.

לא היינו צריכים להגיד לגשם-גשם גשם בו. הוא בא! אך אמרנו לא תנצח אותנו ויצאנו השכם בבוקר
לשייט על נהר

קולורדו לראות ולשמוע חיות ועופות קמים משנתם.

ערב ירד על הדרך, האופק לבש ארגמן ואנו בגן העדן הקדמנו לבקר

המעיינות החמים, מקום מעולם אחר.

כך עובר לו יום ועוד יום, מתעוררים כל בוקר מחדש לחוויה אחרת.

עץ האיגואנות, טיול ביער גשם ויער עננים, גשרים תלויים ואומגה, כן עשינו זאת!

אם רצינו לשיר "עוד לא אכלנו שום דבר" לא היה מתי ואיפה!

בנהר טרגולס ראינו את טייפון, התנין הכי גדול בעיר. וכשהשמש חיוך אחרון לנו נתנה על הקטמרן,
קיבלנו את השבת עם מופע מקומי במסעדת la alberca וסיימנו את השבוע בשמורת אנטוניו מנואלה
ומוזיאון הזהב.

אה, שכחתי להזכיר את העצירות לקניית מזכרות או בעברית דשל"צ (דברים שלא צריך).

סרגיי, לזכותך, ריצית את כולם!

הסתיים השבוע השני.

את השבוע השלישי התחלנו ב - La paz

שמורת מפלים וצמחיה מדהימה ביופייה, אלף גון וצבע מטופחים, וציפורים אקזוטיות מביטות בנו מבין
הענפים.

משם טסנו לפנמה, תחנתנו האחרונה.

שני אינדיאנים יישבו בקנו, את הקנו הם לא קנו, הם בנו והשיטו אותנו אל ביתם. הכפר של שבט אמברה.
בשלל צבעים ססגוניים של בגדים ומחרוזות רקדו לפנינו בני השבט ואנו התפעלנו מהילדים הקטנים
צילמנו והצטלמנו שהרי ילדים זה שמחה ילדים זו ברכה.

בחסות פגסוס, חגגנו ימי הולדת ליפה ופיני מילר ולדליה סילבר.

את המנגינה הזו אי אפשר להפסיק

וכשאין ברירה, בתעלת פנמה שמענו את אקורד הסיום, הלוקר נסגר.

סרגיי

ניצחת על האופרציה הנפלאה הזו ללא מקל אבל עשית קסמים.
אתה מסור רציני ואחראי מאד. איש של אנשים, ידידותי, חברותי ובעיקר מלא שמחה והומור.
ניכרת בך אהבתך למקצוע ורמ"ח איבריך ניבטים ממך בכל רגע נתון
שיתפת אותנו במידע רב ומעניין בכל נקודה בטיול.

אתה מלא ידע כרימון והרימון נתן פריו.

נתת מענה לכל בקשה או בעיה עד כי הלכנו שבי אחרייך.

מבחינתנו היינו מוכנים לקום מחר בבוקר ולהתחיל את הטיול מבראשית

אבל איך אפשר, הן אפשר?

כל מה שקראתי אינו משל ולא חלום זה נכון כאור בצהריים.

סרגיי

על הדבש (הדאגה לכל פרט וההדרכה המקצועית והמעניינת)

ועל העוקץ החיובי (ההפתעות שבדרך)

על המר שדאגת שלא יהיה

והמתוק (הרום הפינה קולדה והאננס)

על כל אלה, כולנו חברי הקבוצה אומרים לך פה אחד:

תודה,

תודה על כל מה שנתת ועשית למעננו כדי שנהנה מהטיול הנפלא.